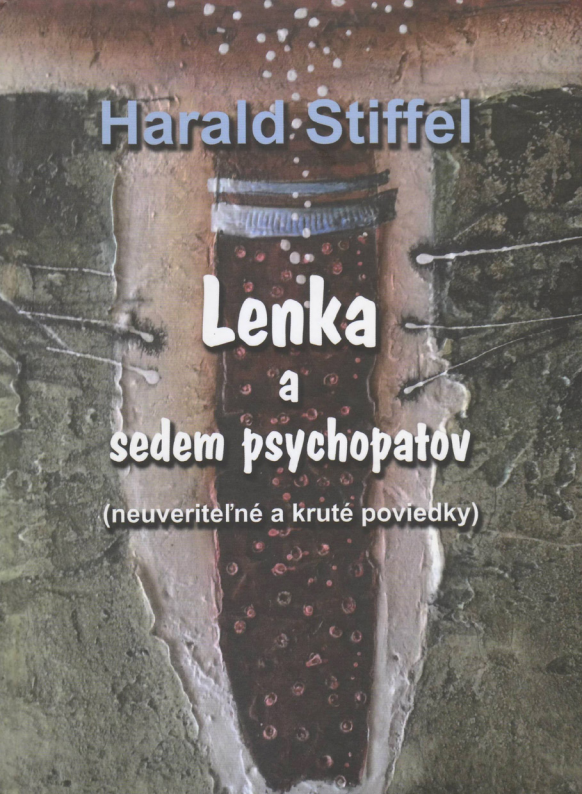

Harald Stiffel

**Lenka
a
sedem psychopátov**

(neuveriteľné a kruté poviedky)

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV

Copyright © Harald Stiffel 2017
Cover design © Ľubica Končeková 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r. o., Bratislava 2017
e-mail: vsst@stonline.sk;
<http://www.vsss.sk>

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV, spol. s r. o.

Harald Stiffel: Lenka a sedem psychopátov
Zodpovedná redaktorka: Silvia Semaková
Sadzbu a obálku s použitím reprodukcie obrazu Pavla Sasína Ponorka II.
graficky spracovala Ľubica Končeková
Tlač: P + M, s. r. o., Turany
Prvé vydanie
Vytlačené na Slovensku

ISBN 978-80-8061-960-2

Harald Stiffel

Lenka
a
sedem psychopátov

(neuveriteľné a kruté poviedky)

*Považujem za vhodné vyhlásiť, že v týchto poviedkach
sú mená všetkých ľudských postáv
a zvierat vymyslené
(osy nemajú mená, ale to s istotou neviem).
Niektoré ľudské postavy majú
zásadne iba krstné mená a s tými sa nemôže nikto stotožniť –
bolo by ich strašne veľa.
Z toho vyplýva, že v poviedkach nie sú zobrazené
žiadne žijúce osoby ani zvieratá –
vlkov, vlkolakov, ba aj mimozemšťanov
ľudia dávno zastrelili (alebo zostrelili).*

PRÍLIŠ PORIADNY ČLOVEK

Miro Rajniak stál v trenírkach vo vode dlhého betónového kanála na chov pstruhov a bola mu zima. Voda mu siahala iba do polovice stehien, ale teraz tretieho marca večer, tesne pred deviatou, začínalo prituhovať. Spomenul si, že než odišiel z motorestu, v televízii hlásili, že v noci bude do mínus pätnásť. Prepadla ho prvá zimničná triaška a neznáma úzkosť mu zovrela srdce. Bezradne brázdil necitlivými nohami vodu kanála, aby našiel výhodné miesto, kadiaľ by sa rýchlo vyškríabal von, skôr, ako to hnusné psisko obehne kanál. Nešlo to. Pes bol vždy rýchlejší. Dva razy ho už pohrýzol. Prvý raz na predlaktí, keď sa na neho vyrútil, ako šiel do vody, a druhý raz na tvári a hlave, keď sa na druhej strane kanála štvoral von po betóne zarastenom riasami. Miro Rajniak toho psa poznal od vlaňajšieho leta, keď tu cez prázdniny brigádoval. Bol to novofundlandčan, menom Dan, ktorého tu mal vedúci na stráženie pstruhov. Druhý pes, rovnako čierny, ale mocnejší, sa volal Bleid a bol priviazaný pri vchode do rybného hospodárstva. Ten sa k brechotu svojho brata pripojil od prvej chvíle. Šialený brechot Dana, niekedy priamo do tváre, keď mal už-už dosiahnuť breh, ho zmrazoval rovnako ako stále studenšia voda. Cítil, ako mu meravie a krehne celé telo. Mrazivá voda z neho pahltné vysávala telesné teplo a on sa cítil čoraz bezmocnejší a bezradnejší. Nútil sa preto chodiť dorážanými a zmrznutými nohami hore-dolu, potom cez šírku kanála, aby psa zmiatol, ale zbytočne. Pes bol vydráždený do nepríčetnosti a behal okolo kanála a cez lavičku na jeho hornom konci ako šialený. Hoci musel behať po čerstvo napadnutom snehu, bol neuveriteľne rýchly. Vždy bol na mieste, kadiaľ sa chcel vyškríabať, skôr

ako on. Márne sa mu prihováral: – Dan, Dan, dobrý psíček, dobrý. Lahni, Dan. Lahni... – Neposlúchol. Iba ešte viac ceril biele hryzáky v širokej tľame. Voda bola teraz mrazivá a ťažká. Nedalo sa v nej chodiť, akoby náhle zhustla. Začal pociťovať nezvyčajnú únavu a malátnosť, ako pred spánkom. Dorážané chodidlá už vôbec necítil. Čeluste mu drkotali v rytme morzeovky. Chvíľami mal dojem, že vysielajú signál SOS. Tri bodky, tri čiarky, tri bodky a zasa znovu. V tejto chvíli sa nezvládnuteľná triaška zmocnila jeho údov a on zmätený pozeral na čudnú hru svalov a šliach svojho tela, akoby mu ani nepatrilo.

– Hádam tu nescapem, ako dáky pes! – pomyslel si zúfalý a bezradný pred tupou zúrivosťou Dana. Vzápätí sa zhrozil, keď vo svetle žiarovky, ktorá svietila vedľa kanála nad kotercami pre psov, zbadal, že mu začína fialovieť telo. Na hladinu tuhnúcej vody mu k nohám zhrčali veľké kvapky sĺz bez toho, že by ich cítil na tvári. Celkom sa opustil. Zhrbil sa a zdalo sa, že sa chce ponoriť do vody. Neveriaco pozeral na miesto dopadu sĺz, zúfalo sa zlostiac na svoju spomalenú myseľ, že v tejto vážnej chvíli nedokáže nájsť východisko. Nič mu neprichádzalo na um, márne sa v duchu zlostil. Nevedel, na ako dlho takto zmeravel. Prebral sa vo chvíli, keď počul, ako zavrzgala železná bránka vchodu. Hrejivá iskra, ktorá mu prebehla hore chrbticou, mu vyrovнала chrbát. Chvalabohu, pomyslel si, konečne niekto ide! Obrátil sa smerom k vchodu v netrpezlivom očakávaní záchrany. Už mu bolo ľahostajné, že ho prichytia pri krádeži, len nech sa dostane von z vody. Za dreveným prevádzkovým barakom zazvonil úder kovu na kov, ako sa zatvorila bránka. Náhla rezonancia kovu zaznela v mrazivom tichu ako zvonček pod vianočným stromčekom pred rozdávaním darčiekov. Oči upriamené na vchod sa mu rozsvietili úľavou z blízkej záchrany. Taký sladký pocit ešte nezakúsil. Potom sa na vrždiacom snehu priblížili ťažké a rozvážne kroky. Spoza uhla budovy sa objavila široká postava v mohutnej vetrovke s ušiankou na hlave. Miro Rajniak toho muža spoznal.

– Vlado! – zvolal úpenlivo. – Pod' rýchlo a zažeň toho psa!

Muž sa knísavým krokom priblížil k okraju kanála a vážnym hlasom prehovoril: – Táák! Konečne sme chytili zlodēja!

Motorest Twist stál na úbočí kopca, z ktorého bol výhľad na celé mesto. Cez deň sa sčasti strácalo medzi korunami stromov a vežami kostolov, ale večer osvetlenie ulíc a blokov panelových domov v hrubých črtách naznačovalo jeho skutočnú rozlohu. Od motorestu bol do mesta riadny kus cesty, hoci sa to na prvý pohľad ani nezдалo. Vinula sa z kopca serpentínami ako čierna stuha v zasneženej krajine. Trikrát sa lomila, než sa vyrovnala do ako-tak plynulejších zákrut. Tento obraz rodného mesta videl Miro Rajniak zo šera baru motorestu cez veľké výhľadové okno, ale už dlho mu nič nehovoril. Zovšednel mu. Miro Rajniak mal devätnásť rokov a na prvej barovej stoličke tu nesedel ako hosť. Bol sezónnym pracovníkom tohto podniku, slúžkou na všetko. Uhlie, drevo, zemiaky vyložiť, upratať do pivnice a zase spať. Vynášať prepravky s pivom a vínom – a to všetko za pár korún. Ledva na vyžitie. Keby nebýval s matkou, ťažko by sa obracal. Keď potrebuje pár korún na diskotéku, vždy musí niečo vymyslieť. Ešteže tie pstruhy v poslednom čase trochu vynášajú. Vedúci je škrob, ale teraz v zime za pstruhy platí slušne. Neprítomne sfkal pepsikolu, zaujatý myšlienkou na nevyhnutnosť opustiť teplo baru a ponoriť sa do ľadovej vody za pstruhmi. Z kuchyne sa rozcapili lietacie dvere, z ktorých vyšiel čašník s taniermi jedla v oboch rukách. Miro Rajniak na krátky okamih uvidel vykachličkovanú kuchyňu a pri jednom zo sporákov Marienu. Chodil s ňou dva mesiace a začínalo sa mu to páčiť. Tiež ho zbadala a skôr než sa lietacie dvere ustálili a nezahatali ich vzájomný pohľad, usmiala sa na neho. Opätoval úsmev a to ho prebralo zo zádumčivosti. Pozrel sa na hodinky. Bude pol deviatej, treba sa pomaly poberať. Kuchyňa bola plná pikantných vôní. Dal by si ešte jednu večeru, ale času niet. Počkal, kým Mariena, celá rumenná v bielom plášti s vykasanými rukávami, odstavi panvicu zo sporáka. Rýchlo ju od chrbta objal, skôr než sa vráti čašník, a potom povedal:

– Daj mi vrece, Marienka. Musím už ísť.

– Nechod'! Chytia ťa, a to ti za tie nepríjemnosti nestojí.

Zasmial sa a ešte tuhšie ju objal.

– Neboj sa, – povedal, keď ju pustil. – Mám to tam všetko v maľičku. Trvá mi to len chvíľu. A tú zimu cestou späť vybehám...

Keď sa Vlado Malý vo veku tridsiatich troch rokov stal pred rokom šéfom rybného hospodárstva v Rajeckých Tepliciach, bolo to pre neho veľké zadostučinenie. Bol od prírody poriadnym človekom a v tejto funkcii mal prvý raz možnosť viesť pracovisko podľa svojich zásad a predstáv o poriadku. Doteraz to dokázal zariadiť iba vo svojej domácnosti. Každá vec v byte mala svoje miesto, v každej miestnosti vládol vzorný poriadok a čistota. Manželka sa prispôsobila a obe deti poslúchali na slovo. Nikdy nešli spať skôr, kým nemali knižky a hračky upratané, školské tašky pripravené na nasledujúci deň. Synova zbierka angličákov musela stáť vo vyrovnaných radoch vo vitríne skrinky, dcérine bábiky vzorne sedeli vo vedľajšej skrinke, ani čo by sa držali za rúčky. Pravidelne kontroloval, ako je uložená bielizeň v skriniach, a pravdaže, či sú všetky topánky vyleštené a uložené podľa veľkosti v skrinke pri dverách. Problém ukladania riadov v kredenci vyriešil ako prvý. Kriedou nakreslil a očísloval kruhy na policiach. Legendu prilepil na kredenc, kým sa ju manželka nenaučila. To sa mu skutočne podarilo, lebo manželka dokázala vzdorovať iba prvý rok. Potom uznala jeho argumentáciu, že bez poriadku sa nedá žiť a koniec koncov ide predsa aj o riadnu výchovu detí. Len v práci mu to nevychádzalo. Bol vyučený inštalatér, preto si prácu nachádzal hravo. Hneď ako sa vrátil z vojenčiny, vystriedal troch zamestnávateľov, ale všade nachádzal neporiadok. Naposledy dal výpoveď v Priemstave, lebo okrem lajdáckosti, s ktorou sa tam pracovalo, neznášal, ako všetci pili. Skrátka, nemal rád ľudí, ktorí by len pili a fajčili, lajdáci hnusní, a jemu – čo pracoval poriadne – sa iba vysmievali. Ale tu v rybnom hospodárstve sa mu darilo. Poriadok zariadil za pár mesiacov, veď osobne kontroloval všetko a každého. Potom sa už mohol venovať svojmu koníčku – chovu oviec, králikov, sliepok a psov. Miesta mal na rybnom

hospodárstve dosť, lebo sa nachádzalo uprostred veľkej, ohradenej lúky. Postavil si chlievy, výbehy, koterce. Chodil na výstavy chovateľov, kupoval a vymieňal tých najsprávnejších jedincov zo živočíšnej ríše a tak kúpil aj štence dvoch čiernych novofundlandčanov. Deťom ukazoval, aké majú medzi pazúrami plávacie blany. Keď podrastú, budú plávať so pstruhmi v kanáli. Aj tam je miesta dosť. Ale predovšetkým budú strážiť! Na pstruhov má zálusk kadekto. Jemu ich ale nikto kradnúť nebude! O to sa postará! Nie ako jeho predchodca, ktorému do jesene ukradli polovicu kanála.

Celý prvý rok šéfovania sa mu daril. Zvieratá rástli, množili sa (manželka ho chválila), pstruhov vykímil toľko, že ich bol plný kanál (vyššie šéfstvo ho chválilo), ale neskôr sa začali šíriť čudné zvesti. Rybné hospodárstvo je malé, preto ho vraj majú zrušiť alebo pričleniť k inému hospodárstvu. Samozrejme, preto dôjde k personálnym zmenám. To ho veľmi znepokojovalo. Už si zvykol na šéfovanie a teraz, keď tu zaviedol poriadok, má robiť niečo iné?! Zasa pracovať za iného a znovu znášať neporiadok a lajdáctvo? Strašne ho to rozčuľovalo. V poslednom čase bol preto popudlivý, každá maličkosť ho vyviedla z miery. Vedť už nemohol ani riadne spať. Stále na to musel myslieť. Navyše, po zdanlivom pokoji, od jesene začali opäť miznúť pstruhy. Tie najväčšie. Chovné. Rozmýšľal nad tým všetkým od začiatku zimy, keď bolo menej práce, a bol rozhodnutý od jari postupne vyriešiť oba problémy. Veľkého šéfa predsa dobre pozná. Osobne pôjde za ním s taškou pstruhov a fľašou slivovice, a potom sa uvidí, kto tu bude šéfovať. Najskôr ale treba zistiť, kto stále kradne pstruhy. Tým by si zároveň u veľkého šéfa šplhol. Novofundlandčania síce kanál strážia, ale sú na reťazi. Bleid pri prednej bráne, Dan na lane vedľa kanála, ale ako vidieť, zrejme to nestačí. Musí jedného z nich na noc púšťať na voľno, veď zadná brána je fakticky bez stráženia. Lebo ten zlodej, alebo zlodeji, čert vie, koľko ich je, musí rybné hospodárstvo poznať. Inak by Dan predsa musel kanál ustrážiť. Ale je pravda, že cez lavičku nad kanálom sa uviazaný na vodiacom lane nedostane. Nič sa však nemenilo. V priebehu zimy pstruhov stále ubúdalo. Koncom februára

sa rozhodol. Po večernom kŕmení zvierat vždy Dana na noc odviazal. Teraz sa ešte len ukáže, či si z neho niekto bude robiť žarty!

Hlavným večerným televíznym programom bol dobrodružný francúzsky film. Vlado Malý so záujmom pozeral, ako sa začína rozvíjať farebný dej na dvojstážňovej pirátskej plachetnici uprostred oceána. Práve keď sa piráti chystali prepadnúť kráľovskú plachetnicu, uvedomil si, ako čas pokročil. Poriadok musí byť, zavelil si, treba ísť kŕmiť zvieratá. Veď manželka mu po návrate pokračovanie deja porozpráva. Už mal byť na ceste, aby sa stihol do desiatej vrátiť. Pozrel na manželku zaujatú barokovými kostýmami dám na kráľovskej plachetnici a mlčky ju opustil. Jazda na rybné hospodárstvo s jeho dodávkou trvá necelých desať minút, ale aj tak si na chodbe natiahol pulóver pod vatovaný kabát, lebo v televíznej predpovedi počasia upozorňovali, že v noci bude až mínus pätnásť.

Zúrivý brechot psov začul v okamihu, keď vypol motor. Zbys-tril pozornosť, rýchlo odomkol bránku hospodárstva a utíšil Bleida. Spoza prevádzkového baraka sa naďalej ozýval výstražný brechot Dana. Niečo sa deje pri kanáli, treba si dať pozor. Ostražito kráčal tým smerom, dva razy sa aj obzrel, či nemá niekoho za chrbtom. Keď obišiel barak, naskytl sa mu najkrajší obraz, aký si vôbec mohol želať. Zlodej stojí vo vode kanála a okolo neho krúži Dan. Ako škodná, chytená do pasce. Pomaly prišiel k okraju kanála a s uspokojením identifikoval polonahého zlodeja. Miro Rajniak. Pozrimeže na neho. Letný brigádnik, čo sa u nás dva mesiace flákal a dráždil Dana v koterci.

– Vlado, zažeň toho psa, – prosil ho zúfalo.

– Čo tu robíš, Miro?! – spýtal sa ho Vlado Malý prísne.

Neodpovedal.

– Počuješ? Pýtam sa ťa, čo tu robíš?!!

Stále neodpovedal, len sa triasol a skleným pohľadom pozeral na psa. Vlado Malý chytil Dana za obojok a ten sa poslušne posadil vedľa jeho nôh.

– Chytám ryby, – vyjachtal konečne. – Pes ma pohrýzol, keď som